

xxx

Филмът започва без надпис за заглавие, то ще се появи в края.

Две момчета (на възраст между 25 и 30 г.) с интелигентно излъчване, джинси, кецове; нямат точно вид на хора, които се нуждаят от пари. ВАСКО носи мешка, където определено има предмет с много странни очертания, а ПЕПИ е с очила, леко отвезан поглед и празни ръце, които обаче не знае къде да сложи и по тая причина са навсякъде по тялото му. От двамата лекичко лъха на Trainspotting.

Вървят из София бързо и целенасочено влизат в някаква врата. Вижда се, че е заложна къща. Излизат бързо.

ВАСКО
Казах ли ти?

ПЕПИ
Ами...

ВАСКО
Какво „ами“, тъп си, копеле.

Отправят се целеустремено нанякъде. Врата. Надпис „Заложна къща“. Влизат. Излизат бързо. ВАСКО гледа ПЕПИ с лека насмешка. Хукват пак.

Врата. Влизат вътре – отново заложна къща. ПЕПИ – видимо притеснен.

ПЕПИ
Добър ден, челюсти на акула?

БАБАНКО 1
Челюсти на акула, какво?

ВАСКО
Ще вземете ли?

БАБАНКО 1
Моля?

ПЕПИ
Челюсти на акула искаме да заложим.

БАБАНКО 1
Ама златни ли са, от сребро ли, как?

ПЕПИ
Не – съвсем истински, от умряла акула със струни по средата.

БАБАНКО 1

Охо, пееща акула? Момчета, да не сте от скрита камера?

ВАСКО прави знак на ПЕПИ да се махат, двамата излизат. Гледат някакви обяви, сравняват с карта на града и се запътват бързо нанякъде. Докато вървят:

ВАСКО

И може ли да си толкова прост? „Добър ден, челюсти на акула.“ Остави ме аз да говоря.

ПЕПИ

Не, аз ще говоря, идеята беше моя.

ВАСКО

Окей, само не се спичай толкова и говори нормално.

Стигат до поредната заложна къща. Влизат вътре. ВАСКО умишлено мълчи. ПЕПИ се изпопритеснява, пипа си очилата, джобовете, гърба, врата и носа. БАБАНКО 2 невъзмутимо върши нещо зад тезгяха, огромен е и с респектиращо излъчване, не е ясно дали с периферното си зрение ги е видял или не. ПЕПИ се покашля леко.

ПЕПИ

Добър ден... ъम्म... челюсти на акула?

БАБАНКО 2 (*без да вдига поглед*)

Рибният магазин е по-надолу.

ПЕПИ (*непохватно взима мешката от ВАСКО, вади челюстите*)

З-знам, искам да кажа...ето ги челюстите.

БАБАНКО 2

Аз... не съм поръчвал челюсти.

ВАСКО

Не сте, но ние ги залагаме.

БАБАНКО 2

Така ли. Срещу какво?

ПЕПИ

Пари.

БАБАНКО 2

Аа, добре.

(*оставя две стотинки на тезгяха и продължава да си върши нещо без да ги гледа*)

ВАСКО поглежда ПЕПИ с израз „Ето, видя ли?“ и взема челюстите без да ги прибере в мешката. Двамата са вече отвън.

ВАСКО

Видя ли?! Ето го отговора – не става. Не върви. Никой няма да го повярва.

ПЕПИ

Виж ние обиколихме само шест-седем къщи. Те нищо не разбират... Нищо не разбират от изкуство. Трябва да опитаме на повече места.

ВАСКО

Никъде няма да ги поискат, копеле! Приеми го!

ПЕПИ

Но това е страхотна част от сценария – в заложната къща отива моряка, залага челюстите, и там ги записват като „арфа“. Прелест. Виж колко поетично. Като Орфей.

ВАСКО взима челюстите и ги надънва през главата на ПЕПИ до раменете му. Чува се китарен акорд. ВАСКО се прави, че си тръгва. ПЕПИ стои безпомощно с нахлупените челюсти и кърши ръце. Провиква се жално след ВАСКО:

ПЕПИ

Има и метафора!

ВАСКО се обръща, гледа ПЕПИ и се разхилва. ПЕПИ също се смее. Двамата тръгват да вървят по улицата.

Без думи, китарен инструментал. Погледите на хората към тях, докато двамата вървят и говорят нещо оживено, а ПЕПИ все още е с нахлупените челюсти през тесните си рамене.

Надпис със заглавието на филма:

ОРФЕЙ

или

ХВЪРЛЕТЕ СЦЕНАРИСТИТЕ НА АКУЛИТЕ